

die ertoe zouden kunnen leiden dat zij zich in een kwaad daglicht stelt. Verzoekster is daarnaast evenwel nog van mening, dat zij met een beroep op artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM), waarvan de waarborgen als fundamentele beginselen van het Gemeenschapsrecht voorrang hebben boven de gewone rechtsregels van Verordening nr. 17, rechtmatig kan weigeren enige handeling te stellen waarmee zij zich in het opsporingsonderzoek rechtstreeks in een kwaad daglicht zou moeten stellen. Het recht om zichzelf niet in een kwaad daglicht te moeten stellen, zou bovendien ook als een inbreuk op het door artikel 6, lid 2, van het EVRM gewaarborgde vermoeden van onschuld of op de door artikel 10 van het EVRM beschermde negatieve vrijheid van meningsuiting zijn aangemerkt. Verzoeksters recht, zich niet door enige handeling zelf in een kwaad daglicht te moeten stellen, vloeit niet enkel voort uit het Gemeenschapsrecht, maar tegelijkertijd en daarnaast ook uit het in zoverre niet buiten werking gestelde Duitse recht.

Door onmiddellijk een dwangsom per dag vast te stellen, heeft verweerster de daarvoor geldende, in twee fasen verloopende procedure niet in acht genomen en zich inzonderheid niet gehouden aan haar verplichting tot mededeling van punten van bezwaar en tot het horen van de betrokkene alvorens een hoge dwangsom per dag vast te stellen, en aan de andere procedurele verplichtingen.

Daarbij komt dat verweerster, door de dwangsom te bepalen op de hoogste rekeneenheid, te weten 1 000 ECU, het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden en misbruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid. Verzoekster zou zeven van de elf in het kader van het verzoek om inlichtingen gestelde vragen omstandig hebben beantwoord. Zij zou niet verplicht zijn geweest de overige vier vragen te beantwoorden, daar zij zich dienaangaande kon beroepen op haar recht zichzelf niet in een kwaad daglicht te moeten stellen.

⁽¹⁾ Zaak T-30/91, Jurisprudentie 1995, blz. II-1821.

⁽²⁾ Zaak T-36/91, Jurisprudentie 1995, blz. II-1847.

⁽³⁾ Zaak 374/87, Jurisprudentie 1989, blz. 3282.

Beroep, op 23 juli 1998 ingesteld door P. Clausen tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak T-113/98)

(98/C 312/40)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 23 juli 1998 beroep ingesteld tegen de Raad van de Europese Unie door P. Clausen, wonende te Terhulpen (België), vertegenwoordigd door J.-N. Louis, V. Leclercq, A. Tornel en F. Parmentier, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, Rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Raad van 6 oktober 1997 houdende afwijzing van het verzoek om

terugbetaling van dat gedeelte van de naar de communautaire pensioenregeling overgeschreven pensioenrechten dat buiten beschouwing is gelaten bij de berekening van de voor het statutair pensioen mee te tellen pensioenjaren volgens artikel 11, lid 2, van bijlage VIII van het statuut;

- de Raad te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en argumenten zijn dezelfde als in zaak T-103/98, Kristensen/Raad⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 299 van 26.9.1998, blz. 36.

Beroep, op 29 juli 1998 ingesteld door I. L. Andersen tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak T-118/98)

(98/C 312/41)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 29 juli 1998 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door I. L. Andersen, wonende te Rungsted Kyst (Denemarken), vertegenwoordigd door J.-N. Louis, V. Leclercq, A. Tornel en F. Parmentier, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, Rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Raad van 6 oktober 1997 houdende afwijzing van het verzoek om terugbetaling van dat gedeelte van de naar de communautaire pensioenregeling overgeschreven pensioenrechten dat buiten beschouwing is gelaten bij de berekening van de voor het statutair pensioen mee te tellen pensioenjaren volgens artikel 11, lid 2, van bijlage VIII van het statuut;

- de Raad te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en argumenten zijn dezelfde als in zaak T-103/98, Kristensen/Raad⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 299 van 26.9.1998, blz. 36.